

PARTE II – O MONTE QUE RESPIRA

A mañá seguinte chegou envolta nunha néboa tan espesa que non se vía máis aló de dous palmos. Carmen case non durmira, pero decidiu non dicirlle nada a ninguén. Pensou que, se falaba da chamada, a tomarían por tola.

No autobús, as súas amigas, Uxía e Iría, falaban animadas do que esperaban ver no monte. Carmen intentou sorrir, mais non deixaba de mirar pola xanela, coma se esperase atopar ollos ocultos na néboa.

Chegaron ao monte Pinto pouco antes das dez. O profesor Xaime, sempre entusiasmado, guiounos ata unha senda estreita entre carballos. O aire cheiraba a terra mollada e follas húmidas.

Cando levaban unha hora de camiño, apareceron ante unha pedra enorme, cuberta de liques e rodeada dun círculo de hedras. O profesor colocou a mochila no chan e anunciou:

—Esta rocha é coñecida como a Pedra das Vixías. Ten inscricións moi antigas, probablemente pre-celtas. Hai quen di que servía para chamar aos gardiáns do monte.

Os demais achegáronse curiosos, pero Carmen quedou paralizada. Gravado na pedra había un remuíño exactamente igual ao que ela debuxaba dende pequena nos seus cadernos. A súa nai rira moitas veces con iso, dicindo que era un “tic artístico”. Pero aquela coincidencia era demasiado precisa.

—Carmen, ¿non vés? —preguntou Uxía.

—Si... si, agora vou —respondeu, aínda en shock.

Cando o grupo separouse para almorzar, Carmen achegouse á pedra en silencio. A néboa semellaba máis densa alí, máis preto do chan. Pasou os dedos pola inscrición, e nese instante, sentiu unha vibración profunda, coma un tremor moi suave.

A néboa arredor da pedra comezou a moverse nun patrón circular, seguindo o remuíño gravado. Carmen deu un paso atrás, pero o vento parou de súpeto. Un silencio arrepíante encheu o aire.

E entón, igual que na chamada, unha voz susurrou:

—*Chegaches antes do previsto, Carmen.*

O corazón deulle un chimpo. A voz non viña da pedra senón de detrás dela.

A moza xirou lentamente.

Entre a néboa ergueuse unha sombra alta, humana pero non humana. Non facía ruído. Non tiña rostro. Só estaba alí, coma se a estivera agardando dende sempre.

—Non te achegues... —murmurou Carmen, aínda que ela mesma non sabía a quen falaba.

A sombra avanzou un paso, sen dicir nada, só se escoitaban as voces dos seus compañeiros ao lonxe.

—*PARTE II remata aquí*—